

Τα κεράκια του τσοπάνη. Έτσι αναφέρει τις πυγολαμπίδες, ο *Leonardo Sciascia* στο βιβλίο του “Η υπόθεση Μόρο”. Με Σικελική τρυφερότητα και αντίστοιχη επιδεξιότητα μας εξηγεί πως γεννήθηκε ο ορισμός.

Ότι δηλαδή, προέρχεται από τα τσοπανόπουλα που σχεδόν παιδιά, πρόσεχαν στην ιδιαίτερη πατρίδα του, τις ατελείωτες νύχτες τα κοπάδια τους μέσα στο αφέγγαρο σκοτάδι. Καταγράφει αυτολεξεί : *“κι έπιαναν σωρό τις πυγολαμπίδες και τις κρατούσαν λες κι' ήταν ιερές, το μοναδικό φως μες στην τρομακτική σκοτεινιά”*

Έτσι όταν τις πρώτες μέρες του Ιουλίου είδα μέσα στο σκοτάδι μια κινούμενη πρασινοκίτρινη φωτεινή κουκκίδα, στον τόπο που είχα δεκαετίες να τις συναντήσω, θυμήθηκα αμέσως τον Σάσα, θυμήθηκα τα παιδικά μου χρόνια και ένοιωσα ότι το καλοκαίρι άνοιγε με μια μικρή, αλλά απρόσμενα ευχάριστη έκπληξη.

Ακολούθησαν μερικές ακόμα, εξίσου απρόσμενες, εξίσου ευχάριστες, εξίσου εκπλήξεις. Λίγες, μικρές αλλά αέρινες, δροσερές, πραγματικά καλοκαιρινές. Ένα όμορφο προσωρινό καταφύγιο. Μια μικρή δόση ισορροπίας, μια φευγαλέα αίσθηση αισιοδοξίας.

Αρκετές εβδομάδες αργότερα, ελάχιστες μέρες πριν την έλευση του Σεπτέμβρη, το φως έχει ήδη αλλάξει, το χρώμα της θάλασσας δεν είναι πια καλοκαιρινό και τα απόνερα της καθημερινότητας βουλιάζουν τη γελοία θεωρία του περίφημου success story.

Ήρθε λοιπόν ένα φθινόπωρο, που όλα δείχνουν ότι θα είναι το χειρότερο για τον τόπο μετά τη λήξη του εμφυλίου και προηγείται ενός παρόμοιου χειμώνα.

Σε μια Μεσόγειο που φλέγεται, σε μια αποκαμωμένη χώρα, με έναν πληθυσμό κουρασμένο, προδομένο και χαμένο με κάθε έννοια της λέξης.

Ας ψάξουμε κι εμείς, τσοπανόπουλα, δίχως ποίμνιο πια, για αυτό που περιγράφει ο συγγραφέας της “Σικελικότητας” *L. Sciascia*

Ας ψάξουμε για “...το μοναδικό φως μες στην τρομακτική σκοτεινιά”

υ.γ. Με το φετινό καλοκαίρι όμως, δεν τελειώσαμε ακόμα. Μέχρι το τέλος του Σεπτέμβρη θα μας απασχολήσει εκτενώς.